

L'itinerari gallec

Una de les dificultats que té l'esquerra catalana per entendre's és que els diferents actors no parlen el mateix llenguatge. Parlar llenguatges diferents dona visions diferents de la realitat, totes ben legítimes. Però si són excessivament divergents, fan molt difícil qualsevol procés de confluència. Aquests dies s'ha produït un exemple que evidencia aquest fet. Els partits de l'esquerra catalana han fet valoracions oposades del pacte a què han arribat dos dels tres partits de l'esquerra gallega de cara a les eleccions autonòmiques que se celebraran a Galícia després de l'estiu.

Alguns dirigents del PSC i d'Iniciativa per Catalunya han aplaudit amb entusiasme l'acord pre-electoral signat entre el PSOE gallec i Esquerda Unida. D'aquest acord, n'ha quedat exclòs el Bloque Nacionalista Galego (BNG), una formació que a més de ser d'esquerres, és també explícitament nacionalista. No és una formació marginal. Al contrari. Actualment és la tercera força del parlament gallec i totes les enquestes fan preveure que podria situar-se en segon lloc, per darrere del PP i desplaçant d'aquesta posició el PSOE. És a dir, podria convertir-se en la força hegemònica de l'esquerra representada al parlament gallec. I aquí rau el problema.

El PSOE gallec, gelós de la seva hegemonia, ha signat un pacte amb la secció regional d'Izquierda Unida, que a Galícia és extraparlamentària. L'objectiu de l'acord hauria de ser derrotar Fraga, però per ara, els socialistes gallecs, l'últim reducte de guerrisme dins la família socialista estatal, es dediquen prioritàriament a criticar el BNG i particularment al seu candidat, Xosé Manuel Beiras. Ni les enquestes que anuncien una pèrdua de la majoria absoluta de Fraga fan girar l'estratègia socialista, tancant-se la porta a un possible pacte d'esquerres per governar Galícia, que alliberaria la Xunta de l'asfixiant hegemonia fraguista. El BNG no ha desistit encara d'assolir aquest acord un cop passades les eleccions, però veient l'actitud en campanya del candidat del PSOE, l'ex-ministre Abel Caballero, tampoc no descar-

ten que en el darrer moment els dos partits estatals, PSOE i PP s'apunyalin l'un a l'altre, i governi el que hagi tret més vots.

El problema de l'esquerra gallega no tindria més interès si no fos que alguns l'han posat com a exemple del que ha de ser un model de confluència de l'esquerra catalana. Naturalment, els d'ERC s'han quedat veient visions. Els independentistes catalans mantenen una relació més que cordial amb els independentistes gallecs, segellada a més per l'amistat personal que hi

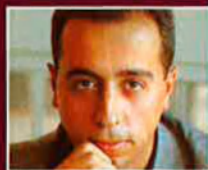
ha entre Josep Lluís Carod Rovira i Xosé Manuel Beiras. Aquest últim va viatjar a Catalunya fa pocs dies, per clausurar una conferència nacional dels republicans. Beiras, com Carod, no tanca la porta a l'entesa programàtica amb cap força política, però tots dos reclamen a l'esquerra un compromís més valent i desacomplexat en el terreny de l'autogovern.

Naturalment, es pot considerar anecdòtica la referència al cas gallec, però també és cert que demostra que encara hi ha una distància, unes diferències de percepció que no s'han superat. Un exemple que demostra que encara hi ha molt de terreny a córrer si mai es vol arribar a assolir un terreny de joc comú són les periòdiques desconfiances que es demostren entre si els tres partits

de l'esquerra catalana. El PSC i IC solen reclamar sovint credibilitat d'esquerres a ERC, mentre que aquest partit reclama credibilitat nacional a les altres dues formacions. Un exemple d'aquesta desconfiança: cada vegada que ERC proposa a Jordi Pujol de pactar una majoria diferent a l'actual, que permeti a CiU governar sense haver de dependre del suport parlamentari del PP, els altres dos partits de l'esquerra posen en dubte la credibilitat progressista del partit republicà. En canvi, quan és el PSC el que proposa un acord amb CiU, ningú posa en dubte la seva credibilitat progressista.

En la presentació del seu darrer llibre, Raimon Obiols assegurava que l'alternativa d'esquerres es bastiria a base d'obrir "itineraris d'amistat". L'itinerari gallec, dissenyat pel guerrisme amb aroma de jacobinisme, va en direcció contrària. ■

PERE MARTÍ

“Cada vegada que ERC proposa un acord a Jordi Pujol, l'esquerra qüestionava el caràcter progressista del partit republicà. Quan és el PSC el que proposa pactar, ningú no els fa aquest retret.”